

DANICA.

Katolišk cerkven list.

Tečaj X.

V Ljubljani 8. kozoperska 1857.

List 41.

Pesem o posvečevanju cerkve sv. Ožbalta, podružnice v Ponkovski fari.

Tožno cerkev žalovala,
Matere edina hči,
Brez lepote zdihovala
Po obleki čislani;
Žalost hčerke mater gane,
In očeta dušniga,
Ki zacelita ji rane,
Lepo krilo kupita.

Obraduj se danes, zala
Cerkve svet'ga Ožbalta,
Ko t' je posvečenje dala
Roka Sina tvojiga.
Radi k tebi so hodili
V mladih dneh Boga častit.
Zdaj ko škof v ljubezni mili
Pridejo te posvetit.

Vtrinjaš svoje zlato žarje
Tje po fari Ponkovski;
Sije naj na štir altarje
Solnce Božje milosti.
Nad teboj na vek počiva
Naj svet' Božji blagoslov,
In popotnik naj dobiva
Tu zaklade vseh darov.

O svet' Ožbalt! naj dopade
Tebi lepi novi tron;
Ko sovražnik nas napade,
Skaži, de si naš patron;
In svet' Marka in Marjeta!
Ne pozabita na nas.
Stojta v revah tega sveta,
Nam na strani vsaki čas.

Glej v kapelici Marije
Sveto čisto spočetje,
Zarja gnad iz rok ji sije,
In na zemljo vtrinja se.
Naj le teče, o Devica,
Milost Božja 'z tvojih rok;
Bodi naša besednica,
Mila mati vseh otrok.

Vi pa farmani, molite
Radi tukaj Jezusa;
Varho cerkvice častite
Vsi do groba hladniga;
Kadar bote zapustili,
V smertni noci le-ta kraj:
Bog daj, de bi tam dobili,
Za plačilo sveti raj.

Jožef Virk.

Zamurka Marija Ana Fadalkarin.

(Dalje.)

Zima je brez posebne nezgode pretekla, ali v začetku spomladi, ko je bilo kaj boljšega upati, je hujši prihajalo. Hudi kašelji, ki jo je že jemeni moril, jo zdaj hoče zadušiti; začne poslednjič otekati in oteče po vsem životu. Zdravnik si vse prizadene in sam še družiga v posvetvanje pokliče; pa vse zastonj. Zdravila so ji bile le še večji terpljenje, in ko je vidila, de nič ne pomagajo, je večkrat rekla: molitve, molitve zame, ne zdravila. Vender se jih pa ni branila, kolikor koli so ji bile tudi zoperne; dosti ji je bil k temu spodbudljaj njene učence: iz ljubezni do Boga. Ni je bilo tako težavne reči, de bi je iz ljubezni do Boga precej ne bila pripravljena storiti. — Preteče nekaj tednov, ali njen stan se ne boljša; vender ker ji je bilo že vse neprenosljivo, tako dolgo v postelji biti, ji pripusté nekoliko vstati. Ta prilajšek je bil dvojno tolažilo Marijani. Čutila je namreč s tem premenjenjem res nekoliko poplajšanja, še bolj pa ker je v takim stanu dobila opravilo, njenimu srcu popolnoma primerno. Dala se je namreč nesti v nunski kor, in tamkej večidel sedé, včasih tudi klečé skoz dolgo dolgo časa, in ima opraviti z Njim, ki je bil vsa njena ljubezen. Kako sladek je bil čas, ki ga je v tem kraju doprinesla, vé le samo On, ki je v tako lepo dušo naj

slajši, naj obilniši tolažila zlival. Odsihmal je bila na posebnim stolu sedeča, povsodi pričujoča pri svojih tovaršicah, tudi pri učenji, delu in kratkočasih; in one so se tega veselile, ker s svojo jasnostjo in ljubeznjivostjo je bila Marijana še vselej duša črne množice, desiravno bolna. Dobrotrin gospod, ki je uboge zamurke kakor oče ljubil in jim je pri kerstu boter bil, jim je bil med drugim tudi voziček podaril, kateri je posebno zdaj dobro služil, de je bolna zamurka zamogla druge na vozu po vertu spremljati. Poslednjič jo je bil otok tako prevzel, de ste jo mogli po dve nuni na voz nkladati, na katerim je peljaje se neko olajšanje čutila, ali kadar je zastalo, so bile bolečine le še hujši. Po cele noči so usmiljene nune zaporedama in prav z veseljem pri nji precule.

V taci bolečinah ko zunaj naj ljubeznjivši postrežbe usmiljenih nun zamurki ni noben človek mogel več pomagati, je ona vender vživala veliko tolažilo, ker je bila vedno z Bogom sklenjena. Potem ko je bila sv. kerst prejela, je bila misel na pričujočnost Božjo njena vedna tovaršica, in v globočini serca z Bogom sklenjeni biti ji je bilo tako lahko, de je bila v stanu, skoz več ur naj priserčniši in naj ljubeznjivši z Njim obhajati, ki je bil njeno edino upanje in edina ljubezen. Nikoli ga ni pustila iz misli, in kadar je s ktero svojih tovaršic zaupljivo govorila, ji je vselej priporočevala, de naj se navadi svoje serce lepo z Bogom sklenjeno imeti. Je li bila to čednost? Bila je; ali izvirala je iz preobilnosti gnade Božje, kakor de bi bil Gospod sam imel veselje, se s to čisto dušo kratkočasovati. In ta tako pogosta molitev, ki jo bila naj varniši bramba njene nedolžnosti, je bila tudi njena naj svetlejši lepota, — te nedolžnosti, ktere slajnost se je zdelo, de se nad njenim prečnim licam še lepši podaja. Lepota nedolžnosti je taka, de ne more skrita ostati, in vse potrdi in poživi, kateri se ji bližajo; celo spačeni so prisiljeni jo spoštovati in tudi nehoté sami nad seboj zdihniti. Vsi spoznajo, de je nedolžnost nebeška hči; ali Bogu se smili, de je vsi kakor take ne ohranijo! Srečna je naša bolnica, ki jo je ohranila, tode le samo v vednim strahu kakor de bi jo bila zgubila. Torej je vedno zdihovala po tistim trenutku, v katerim bi se zamogla rešiti pred spovednikom zadolženj, ki je mislila, de si jih je nakopala; zlasti je poslednji čas vselej spovednika to gnade prošila, kolikorkrat jo je prišel obiskat. Kdor bi se čudil, de tako čista duša, kakor je tukaj popisana, potrebuje tolikrat ta zakrament sprave z Bogom sprejeti, naj pove, če se ni kdaj čudil, de sv. Alojzi Goncaga, kteriga mali pregreški so vsmu svetu znani, se je spovedoval vsakih osem dni, in sv. Karl Boromej vsak dan. Lastnost nedolžnosti je namreč, se treni pred vsako senco kakiga madeža, kakor bela golobica, ki je vedno skerbna za svojo čistost. Ni tedaj čudo, ako je naša bolnica v vsaki reči našla priložnost, se pred Bogom poniževati in se dolžno spoznati, ki je tudi že učence vselej za zamero prošila, ako je čutila nasprotje ko je kako zoperno zdravilo vživala,

ako je v hujših bolečinah zdihnula, ali se zjokala in je to imela za pomanjkanje vdanosti v voljo Božjo; ali če v bolečinah s tovaršicami ni z navadno ljubeznjivostjo govorila in z navadnim nasmehljanjem, in je imela to za pregrešek zoper ljubezen. Od tod je zapopadljivo, da je bila taka duša veselje vseh, ki so bili okrog nje. In ravno zavoljo tega se je na njenim obličji neprenehoma neka ljubeznjiva prijaznost lesketala. — Zveličani so, kateri so čistiga serca! (D. sl.)

Močes biti angelam enak(a)?

(Dalje.)

Devica in deviški, varite se sladkoslednosti! S to napako je več grehov sklenjenih. Nezvestoba do staršev ali gospodarjev in gospodinj, nezmerno poželenje do jedi in pijače, kar hudo poželenje zmiraj bolj budi in draži, in še marsikaj nevarnega iz sladkoslednosti izhaja. — Premagaj posebno vsako radovednost po tacihih rečeh, ki devstvo otemnujejo ali celo omadežajo. Beži pred družino tistih ljudi, ki niso ne slani, ne kuhani, ne peceni, kakor pravijo, to je, tacihi, ki so brez modrosti, in nimajo nobenega praviga ravnila svojega življenja, ampak so veterjnaki brez žive vere, brez molitve, brez vesti, suhe pleve brez zernja, našopirjene perutnice brez trupla, ki ne slišijo zvozna opoldne in zvečer, ki so slepi gredeči mem britkomartre, imajo pa lisice oči za zijalosti, ki v omedlevico padejo, kadar se njih psicek v nogo zbode, nimajo pa usmiljenja, če tudi njih brat ali sestra ali prijatelj ali prijateljica svojo dušo do večne smerti poškodva, katerih koleno je terdo kakor petelinovo kadar je treba pred sveto popotnico ali v cerkvi k povzdigovanju in žegnju poklekniti, ki jim je kersanski nauk bolj neznan kakor španska dežela, in spovednica manj znana kot verh Grintovca. Taki nizkoserčni ljudje so podobni dihurju, ki se nedolžni človek precej osmradi, ako se v njih družino poda. Vari se njih družbe, njih pogovorov, njih stanovanja, njih sence, njih ust, ki nikoli ne kušnejo podobe krizaniga Jezusa, pa pohlepno svoj od tobaka in kvantanja osmradi gobece po drugim spolu stegujejo. Njih kušljeje je kačji pik.

Berzdaj svoje oči in ne vpiraj jih ne v osebe drugiga spola, in ne v kake nespodobne podobe. Tičarji nastavljajo limance za nezumno žival; marsikteri kramarji pa nespodobne podobe pred svoje štacune za nezumne ljudi; kdor se vanje zazija, rani svojo dušo. — Ne beri sanjarskih izmišljarij in zaljubljenih skvernin, kakoršniga piškaviga in okuženiga blaga je zlasti obilno po nemških bukvah in časnikih, in tudi že v slovenskim ni brez nič. Čudno je, da sicer tudi vestni ljudje včasih pozabijo, da zaljubljene pesmi so nar večji kuga za nedolžnost in sploh za mladost, kakor tudi malikomu brez škode, kdor koli jih vneumno prebira. Nekdaj so mervte malike razdirali in drobili, da bi jih naslednikom spod nog in spred oči spravili; zdaj žive malike: pohujšljive pesmi, pripovedi itd. po bukvah in časnikih zbirajo, v silnim strahu, da bi se kje ne zgubile, češ: so „narodne“, česi tudi „nerodne“ in spotikljive. Mervti terš in porobek je tam čepel, kamor so ga postavili; spotikljiva pesem, ta živi malik, gre pa in popotva od ust do ust, od serca do serca in okužuje nar žlahtniši duše, in da bi saj kje taki malik ne prišel v tamnice vedniga pozabljenja, ga skerbno po vseh kotih išejo, najdeniga prijazno pestovajo, češ: kdo vé, kaj de so našli, in poslednjič natisnjeniga na svečnik postavijo! Nočem nič govoriti od tacihi, kateri vnovič take malike delajo, tešejo in kujejo s svojo prismojeno domišljijo, s čerčilam in peresam, zakaj taki ljudje si večidel nič ne dajo dopovedati, nje učiti se pravi, bob v steno metati; Bog jih bo sodil. — Ne iši tedaj veselja in kratkočasa v škodljivim branji pohujšljivih reči, kersansko serce, kakoršne so čistosti nevarne. Ako se zvesto varuješ vseh nevarnost, in ponižnost ohraniš,

ti bo tvoj Zveličar roko podal in te obvaroval hudiga, in njegov sveti mir se ne bo pogrešal v tvojim sercu. „Iši Božjiga kraljestva in njegove pravice, vse drugo ti bo priverzeno.“ (D. sl.)

Poterjeni pomoček dobro otroke srediti.

Ta pomoček, ki ga „kath. Missionsbl.“ razglasuje, ni iznajden od kakiga odgojilniga dohtarja ali modrovavca, ampak od priprostiga tirolskega kmeta, ki je v Gries-u, v selarinski dolini, svojo zlato poroko obhajal, pri kateri je bilo 12 odraslih, pošteno po kersansko odrejenih otrok in obilno število vnukov.

Vprašal ga je nekdo pri naslednjim pogostovanji, kako je vender počel, da je toliko otrok odredil, in da so se vsi tako modri in pametni ohranili. „To je lahka reč“, je rekel starček, „treba je le perviga prav dobro vravnati, drugi se sami vravnujejo“.

„Kako to mislite, oče?“ ga vpraša šolnik. „Mislim“, odgovori kmetič, „da se potlej otroci med seboj sami odredajo, in da starši morajo zraven le prigledovati“. „Bolj na tanko to reč razložite“, reče učenik, „mi mlajši se še vselej zamoremo od vas starih kaj učiti“. „Kako čem to razlagati?“ reče uni. „Taka reč se da pač storiti, ne pa dopovedati. De pa ob kratkim rečem: Anže tam-le je bil prvi fant in Lenče prvo dekle, ki nama jih je Bog dal; in kakor prve in poslednje otroke starši naj rajši — kaj pa de tudi srednje radi imajo — tako sva si, se vé de, jest in moja žena veliko trudila, jih pošteno in v Božjim strahu odrediti. Odrejanje pa se ne da naučiti, kakor naši pisarji pravijo, ampak človek mora to že znati, in serce pri tem več stori, kakor glava. Midva oba sva se pa tega deržala, kakor sva bila sama rejena od svojih pobožnih staršev. — Bog jim daj dobro! — in dobro se je nama obnašalo. Anže in Lenče sta bila — ne smel bi ji v pričo hvaliti — sta bila že otrocička tako čedniga življenja, da so imeli vsi ljudje nad njima veselje, nar bolj pa midva. Za njima pride mlajši reja, fantje in dekleta. In tu se je reklo: „Anže, pazi na fanta!“ in: „Lenče, pazi na dekle!“ in sta pazila, bolje, kot bi bila midva sama. Otroci so namreč, da veste — Bog mi grehe odpusti! — otroci so prave opice, kar eden nad drugim vidi, tudi on stori, dobro ali slabo. Lejte, ljubi sosedje! to je skrivnost, kako de se otroci z otroci odredajo. Druga skrivnost pa je, da starši povsod sami z dobrim zgledam svetijo — zakaj z besedami se ne dá. — In tretja in naj večji skrivnost je (zdaj kapico z glave vzame), da Bog da svoj blagoslov ali žegen, kteriga pa nam ne bo odtegnil, ako storimo, kar Bog od nas tirja. To je vse, kar vam vém povedati, ljubi sosedje! sklene starček svoje govorjenje. — Tako tirolski oče in mati; nauk iz tega naj si slehern sam vzame.

Prekletstvo.

(Prilika.)

In zaklical je ljubeznjivi Zveličar svojo poslednjo besedo: „Doveršeno je!“ — S ternjem kronana glava njegova se nagne in tudi zadnja kapljica kervi iz njegove presvete strani skaplje na zemljo k drugi predragi kervi. — Glej tu nekaj navkviško sferfrá, je kakor zmaj s perutnicami, ktere so černeje memo černiga oglja in široke dovelj, sprostiti jih po vesoljni zemlji. In ferfrá tje gerdoba nad nebam in zemljo, iskaje miru in pokoja. — Ime mu je — prekletstvo greha.

Stiri tavžent let že je ležal zmajnad zadolženo zemljo, in ji zavdajal s svojim strupenim zarodam, ali odsle ga na zemlji ne terpe več, zakaj posvečena je po sveti kervi Zveličarjevi.

In tedaj ga žene v daljo počivalisa si iskat, zatorej se ozira po stvaréh, katerih ni posvetila predruga kri.

Trepetaje se ogiblje dreves, saj je na lesu tekla zveličanska kri, in torej zleti na visoko goro. Gora pa pravi: Posvečena si: po gorah je molil Zveličar, po njih pridigoval, kervavi pot potil, na gori prelil svojo drago kri, zatorej — poberi se z gor! — In zdvijano ferfrá v pušavo in hoče počivati na kamni in pesku. — Ali čuj! — Kamen, starosti velike, mu zagermi: „Brezpametni zmaj! ali niso v kamniti grob trupla Zveličarjeviga položili, ali ni kamen njegoviga groba pokrival? — Nimaš je z nami pajdašine: Beži od tod!“ — In ko se hoče po pesku sprostiti, se zaverši v groziven oblak žugaje mu: „Na pesku pušave je hodil Zveličar 40 dni in 40 noči, in v pesek je zapisal sodbo hinavskih farizejev“. Zbeži tedaj nepokojno prekletstvo in obupano se zarine v globočino zemlje, in pravi železu: „Tukaj hočem počivati: Kaj ima namreč železo s Križanim opraviti?“ — Kako, zavpije železo in se serda zbeli: ne veš, kaj imam s Križanim? Le dotakni se me! Ali niso bili železni žebli, ki so prebodli njegove presvete roke? — In prestrašeno zleti prekletstvo in jo tuhta sem ter tje, kje bi najdlje počivališe. In ugleda zlate in sreberne žile njegovo peklensko oko. „Ti si moj počitek“, kriči veselja, de se vse razlega; „spotama grem v svoje zlato domovje“. — Ali zlato in srebro vroce iskrenosti, se urno steče v sprelep kelih in kakor enoglasno kliče: „Ali te je tvoja peklenska muka iz uma djala? Ali ne počiva skrivnostno telo in njegova prava kri v zakramentalnih podobah na zlatim dnu? — O midva sva posvečena, silo posvečena, kakor sv. Križ, — poberi se!“ — In prekletstvo se zopet dvigne nad zemljo? Kje? kje bi počitka iskalo? — V zraku? saj je posvečen od duha Gospodoviga, od besede njegoviga nauka, od njegovih zdihljejev; in ni mar tri ure visel med neham in zemljo? — Voda je močila pri kerstu njegove svete ude, in po vodi so stopale njegove svete noge — zemlja celó, saj po nji je hodil in v ognjeni podobi je postal sv. Duha. Ali je hotlo v živali pobegniti? — Ali spomni se, de so živali pri njegovih jaslih stale, in de je na žebetu v Jeruzalem šel. — Kam? o kam? kliče serdito besni zmaj! Ternjev germ tamle! on, on bo moje stanovanje! Ali ga nisim jez prvi vsadil na pregrešno zemljo? Ali ni ternje slavno znamenje moje nekdanje zmage? — Tode ponižni tern mu odgovori: Ali je mar tern, ker je venčal čelo križaniga Jezusa, manj posvečen, kakor les in železo? Pač sim bil nekdanj znamenje prekletstva — tvoje znamenje, ali zdaj nisim več, zdaj sim znamenje odrešenja, — zdaj sim naržlahtniši cvetica, krona Kralja sveta, svatovski venec iz ljubezni umirajočiga Zenina.

Škripaje sramote bega nesrečno prekletstvo, in ko dirja, kakor črni nevihtni oblaki, gnani od viharjev, ugleda — mlako. „Kaj tedaj? Počivati hočem! počivati! in če tudi v tej mlaki. Ali mlaka prav ponižno odgovori: „Pomisli, de so perstje, ki so vesoljni svet postavili, tudi do mlake se pripognili, in se je dotaknili, de se je čudo zgodilo na slepiga očesu?“

Vse obupano, polno serda, vse zagrizeno se hoče prekletstvo zgrezniti v brezen peklenski, ali tu zagleda človeka, čigar dušo je težil smertni greh. V to dušo tedaj zleti in v nji počiva. Duša, duša v smertnim grehu, — kdo v tebi počiva!!

Ogled po Slovenskim.

Iz Ljubljane. V Alojzjeviše je letas 13 mladenčev sprejetih, 11 za 2. latinski odred, 2 pa za tretjiga; zmed teh jih je 7 čisto zastonj, le dva vso letnino plačujeta, vsi drugi pa po manj. Tako namreč, kar je novih; vsih skupaj pa je letas 47 v tem dobrotinim vstavu. Iz Alojzjeviša jih je to leto šlo 11, in sicer 2 iz osmiga odreda v veliko semenišče; drugi iz nižjih šol, zmed katerih je šel eden

k jezuitam, drugi so bili naj večji del za plačo v brano sprejeti; le 2 ali 3 zmed teh so bili prav za prav rejenci. Znanprej bota že dva odreda, 2. in 3. imela doma v mladenšnici ves nauk, v drugim bo 11, v tretjim 15 mladenčev. Sploh se zamore reči, de od sedanje alojzjanske mladine je veliko dobriga pričakovati.

◊ Po odstopu v. č. gosp. profesorja Fr. Metelkotta v pokoj, in ker je šel tudi gosp. Brodnik za prefekta v plemeniški vstav in naj berže tudi za kateheta na zgornjo gimnazijo v Zagreb, so naslednji novi gospodi nastopili: g. Jož. Kogej, duh. pom. na Brezovici, za suplenta in ob enim za domačiga učenika pri c. k. poglavarji; g. Jož. Marn, duh. pom. v Horjulu, za kateheta v obeh razdelkih 1. razreda, suplenta in ekshortatorja v spodnjim gimnaziji; in gosp. Frid. Zakelj, poterjeni učenik, za suplenta v spodnjim gimnaziji. — V oba razdelka prvega razreda je sprejetih letas 138 učencev, in pri vsim tem jih je moglo še 36 za nepripravne spoznanih odstopiti. Taki, ako nočejo s ponavljanjem leta zgubiti, bi si utegnili le s tem pomagati, de bi se doma učili in z začetkam prihodnjiga tako imenovanu sprejemno izpraševanje za ves prvi latinski razred dostali.

◊ Marsiktere, ki se za naše zamurce pečajo, bo morebiti mikalo zvediti, de so lansko leto vsi svoje izpraševanja pošteno dostali, srednji je se dve šoli izdelal. Torej se uči zdaj Jožef Krajnski za prvo latinsko šolo, Stanislav Ljubljanski za 3., in Jožef Slovenski za 2. razred začetnih šol.

◊ 1. t. m. je po večletni boleznii umrl gospod Fr. Tevželj, fajm. v pokoji pri sv. Petru v Ljubljani. R. I. P.!

Razgled po keršanskim svetu.

Iz Zemuna se piše „Kat. listu“, de bo skorej na zemunskim tergu stala statva ali postava v spomin Marije Device brez madeža spočete, ki se na Dunaji pri A. Fernkorn-u dela. — Ravno ta list ima z Dunaja naznanilo, de se je v tem mestu zbralo društvo v podporo katoliške cerkve na jutru s posebnim oziranjem na Bosance. Na čelu družbe je cesarsk general in c. k. dvorsk svetnik. Postave tega društva de je vis. c. k. vlada že 19. kimoveca poterdila. — V Feldkirchen-u, blizo bodenskiga jezera (Bodensee) so lansko jesen očetje jezuiti pričeli sobivališe, imenovano „Stellamatinina“ (Zgodnja danica), po kakoršnim je vsa Nemčija zdihovala. Torej je bilo tudi veliko veselje vsih previdnih prijateljev cerkveniga in državigniga reda, de so zamogli svoje otroke zopet redu izročiti, kateri se je skoz stoletja tako izverstniga v odrejevanji poterdil. 92 mladenčev iz Nemškiga in Avstrijanskiga je prišlo precej v začetku; letas pa se naznanja iz Feldkirchen-a, de bo naprava razširjena in tudi takim odperta, ki še niso za latinske šole. Posebno vstreženo mora skerbim staršem biti, de sleherniga rejenca kateri učnikov domu spremi na šolske praznovanja in zopet ob svojim času ponj pride. — V Godov-u, na gornjim Šleskim, ste bili 23. vel. serpana dve lepi opravili: Vmestovanje noviga fajmoštra, in sprejetje protestantskiga pastora Lange-ta v katoliško cerkev, kateri je rad in vesel svojo visoko službo pustil, ko ga je luč praviga spoznanja razsvetlila. Pripravlja se zdaj za katoliškiga mašnika, k čimur mu Bog pomagaj! — V Eichstädt-u ste bili 16. vel. serpana dve zamurki keršeni. — V Achen-u je več pobožnih gospá stopilo v družbo, ktera ima namen, s primernimi ročnimi deli za olepšavo ubožnih cerkev skrbeti. — V Rimu je 17. kim. imel zbor svetih obredov posvetovanje, de bi se veliko vernih za svetnike razglasilo, ki so poslednje čase na Koreji, v Kočincini, po Kitajskim, Tongkingu in Avstralii kri prelili za sv. vero. Njih število je 94, med kterimi je škof v Kapsi, v. č. g. Imber, in 6 misijonarjev iz misijonskiga semenišča v Parizu. Drugi, ve-

čidel domačini zadevnih dežel, so iz naj različnih stanov ljudje, vsaciga spola in starosti. Zbor jim je dober glas dal in Nj. svetost so napravili odbor za nadaljno preiskovanje. — Kakor je dobil Rim, tako dobi tudi Piačenca imeniten spominek v čast Marijniga neomadežaniga spočetja. Velikansk, že več stoletij v prahu ležeč rimsk steber je vojvodinja vladavka mestu v ta namen podarila, in bo z brončeno podobo Marije neomadežane častito oklepan pred stolno cerkev postavljen. — V Parizu je 20letna hči grofa Vauvenargues-a (reci: Vovnargü), zmed naj imenitnih zlahtnih rodov, k nunam presv. Jezusoviga serca pristopila. — Iz Altengaard-a v Norvegii naznanuje apostolski misijonar A. Boller prestop nekiga moža v katoliško cerkev, ki je že 10 let resnice iskal po svoji biblii, med kvekerji in poslednjič tudi med novoverci, ki so se v mestu Fransö iz protestanstva napravili. Ta mož je 6 ur od Altengaarda, in pri vsim tem še pri slabi poti pride vsako nedeljo k Božji službi in pripelje še drugih seboj. Med temi je tudi oče tiste deržine, pri kateri on dela, in ta mož je že tudi sklenjen, z ženo in otroci katoliško vero sprejeti. Ravno to bo storila tudi neka žena od druge spreobrnjenke k temu naklonjena. — Iz Indije naznanuje novice, de krog srede vel. serpana ste se mesti Delhi in Agra prekucunam še zoperstavile, in de se v Kalkuti boljši misli razodevajo. — K zakladu za Indijo, tedaj za udušenje ondotniga punta, je sultan Abd-el-Medžid 7000 tolarjev daroval. Kaj bodo koli turki rekli, de njih cesar ravno nasprot temu dela, kar njegovi ravnoverci v Indii v imenu mahomedanstva počenjajo. — Na Kitajskim je bilo leta 1846 84 evropejskih misijonarjev, ki so imeli s pomočjo 100 domačinskih duhovnov oskerbovati 315.000 vernih, ki so po nezmernim prostoru 70.000 štirjaških milj raztreseni. Marsikteri duhoven ima po 20 in več občin, ki so pogosto dan hodá narazen. Ta reč bi se pa utegnila zboljšati, ker v Rimu in na Francoskim so sklenili, za misijon na Kitajskim bolj poskerbeti. — Iz Carjigrada se slišijo marsiktere reči, ki kažejo, de mnogi turki od svoje prenapetosti odjenjujejo. Pred nekaj meseci je umrl ondí turk, ki je imel kersansko ženo. Njegova turška žlahta je vdovi ediniga zapušeniga otroka vzela, de bi ne bil za kristjana odrejen. Vdova toži, tožba pride tudi do naj višji sodnije, in le-tá razsodi, de je otrok materin in se ji mora nazaj dati. — Neki jud se hoče pred nekimi tedni poturčiti. Žlahta mu na vso moč brani, pa zastonj; on gre k šejhu-el-izlam (predniku turške vere) in mu svoj sklep razodene. „Veruješ v Jezusa Kristusa?“ ga šejh vpraša. Jud reče, de ne. „Tedaj tudi musulman ne moreš biti“, mu odgovori šejh, „zakaj muslimani štejejo Jezusa k prerokam“. — Pred nekaj časom je bila mlada kristjana iz Alepa k turkam prestopila; vest pa jo je jela poznejši peči, in zopet hoče kristjana biti. Bila je zavoljo tega v Carjigrad poslana, in je pri svojim sklepu stanovitna ostala, vendar se ji ni nič žaliga zgodilo, je bila spušena in se je v svojo domačijo vrnila. — Naznanila iz srednje Afrike, dospel v Brik-sen k koncu u. m. samo toliko povedó, de so zdaj ondí vsi misijonarji zdravi, in de se v. č. provikar mislijo skorej v Evropo podati, si tukaj svoje zdravje vterditi in se potlej z novo močjo vrniti.

Drobtine.

Šopirke in ošabnice preč od cerkve!

Sv. Ambrož si je prizadeval, vse pohujšljivosti iz svoje škofije odpraviti, ker je vedil, de se z njimi toliko duš pokončá in nebeškemu Odrešeniku odterga, ki jih je s svojo predrago kervjó odkupil. Neki praznik vidi gospó v cerkev iti, ki je bila nečimerno in nespodobno nališpana, in ji re-

če: „Kam greš?“ — „V cerkev“, mu odgovori. — „Misli bi človek, de greš na ples ali v gledišče. Preč od tod, grešna ženska! béži! pojdi svoje razuzdanosti na tihama objokovat in ne hodi semkaj, Gospoda Boga v njegovi hiši s svojim lišpam in nečimernostjo zaničevati in s svojo nesramnostjo duš za greh in s tem za pekel nabirati“. Tako je govoril sv. Ambrož in veliko pohujšanje in veliko dušno škodo je s tem odvernili. (Erbauliche und abschreckende Beispiele aus d. Leg. der Heil. für Kat. und Prediger v. einem Priester der Erzdiöce. München - Freising. 1. Bd. Landshut 1857. To delo je v abecednim redu in prvi zvez. seže do K(reuzzeuchen). Enake tvarine, pogosto iz stika ali konteksta iztergane, zgube na moči in krepkosti, vendar so pa sploh dobre in mnogo rabne reči, ki imajo to prednost, de se zastran abecedniga reda lahko najdejo.)

K rošenkranskimu prazniku.

Sv. Medard, ki je pred več ko 13 sto leti na Francoskim škof bil, je posebno deviško čistost nad seboj in nad drugimi ljubil. De bi deklice svojiga očetovskega dobra k ohranjenju te prelepe čednosti bolj nagibal in spodbudoval, je napravil rožni praznik, ki se še dandanašnji obhaja. Odločil je iz sadú svojiga posestva 12 tolarjev, kar je tačas bil velik znesek, za tisto deklico, ki je bila nar bolj čedniga in bogoljubniga obnašanja. Ta denar je vsako leto ena zmed devic z rožnatim vencam ali krancam vred dobila, in je bila kakor rožna kraljica v belo oblečena, in od drugih belooblečenih deklic in od svoje žlahte v cerkev spremljena, ter od duhovna pred altarjem očitno s sv. roženkrancam kronana. Ta zaklad sv. Medarda prečudno lep sad deviške čistosti obroduje. Do naj poslednjisiga časa v vasi Saleney (Salansi), rojstnim kraju sv. Medarda, ni nobena deklica zašla, ter ni bilo od nobeniga pohujšanja slišati. Sestra sv. Medarda je bila prva rožna kraljica, njen sveti brat sam jo je bil kronal.

Odgovor Svetogorskimu.

Gerdo b' mi nehvaležnimu blo biti.
Preveč tako že njih kardelo sluje,
Če moje tud ime ga ne zvišuje.
Hvaležen se Vam torej čem vkloniti.

Al nekaj vendar ni mi pozabiti,
De kdor preveč le povzdiguje —
Ak' tud' ne rad — marsiktermu zaničuje
Pohvale'ga, k' ga bolj želi gerditi.

Saj vemo vsi, de gola je resnica,
Ki nam pové jo stara prislovica,
De vedno vse, kar je preveč, je v škodo.

Naj reč se sama graja ali hvali;
Če b' eni tud' med zvezde povzdigovali,
Jo drugi pa od tam klatili bodo. ..n..*..n..

Pogovori z gg. dopisovalci.

G. — d —: Ravno tako, kakor smo rekli. Poslano tvarino bomo izročili gospodu, ki spis zastran vraž pripravlja. — Dobrotnikom po gg. R. in Sk. v T., in g. L. „trije razveseljeni:“ „...Katterheirak — Bog poverni!“ — G. — n —: Vse lepo Vašimu blagimu sercu!

Mill darovi.

Za afrikanski misijon:

Nekdo po g. St. 1 gold. — Neki novoposvečenec 1 cekin. — Drug duhoven 1 gold. —